

РОЗДІЛ 1

ЧАВУННА ВАННА Й ДВОЄ РЕВОЛЮЦІОНЕРІВ

Нро заїжджі двори Вайомінгу можна було говорити або добре, або ніяк. Лейла тяжко зітхнула. На дощатій підлозі лежало бліде, ніби вицвіле, сонячне проміння, а в паркому повітрі роїлася мушва. Дверцята шафи розсохлися і ледь прочинилися, демонструючи затягнуті павутиною нутрощі. На стіні цокав годинник з вигнутою трубкою, що стирчала над циферблатом. Біля покоцаного столу стояли два стільці, доволі хиткі на вигляд, а за порепаною ширмою зі східним квітчастим візерунком сором'язливо ховалася стара чавунна ванна. Біля самого вікна розташувалося ліжко: либонь, єдиний об'єкт у кімнаті, який не змушував здригнутися від огиди, — принаймні перини й мереживні наволочки здавалися чистими, хоч і сіруватими від частого прання. Цю сумну картину прикрашали хіба що гори із сяйливими засніженими вершинами, що виднілися за вікном.

Тео жбурнув капелюх у куток і глибоко втягнув запорошене повітря — так, ніби повернувся додому після довгої подорожі, — тоді широким кроком перетнув кімнату й завалився на ліжко просто в чоботях, тільки брязнули остроги. Ліжко жахливо зарипіло.

— Затишно тут, так? Хіба що трохи рипить, але не думаю, що ми когось тут здивуємо. — Тео окинув Лейлу хижим поглядом, всміхаючись, і завів руки за голову.

Лейла вигнула брови й закліпала. Годинник на стіні огидно засвистів, випустивши струмінець пари, і дівчина здригнулася від несподіванки. Тео послабив портупею з револьвером на поясі. Його, здається, все влаштовувало.

— Яблонський, де ми? Що це на хрін за діра?

— Люба, чи не могла б ти хоч раз висловити ентузіазм щодо моїх старань?

— Ентузіазм?! — Вона наблизилася і нависла над Тео, підпершись кулаками. — Ще трохи, і він у мене через вуха полетіть! Ти, схоже, дещо забув. Я повернулася у свою — нормальну — реальність, але заради твоєї пропозиції кинула все до бісової матері, полетіла на трухлявому дирижаблі у довбаний Вайомінг, де не знаю жодного порталу. І тепер я тиняюся по вбогих тавернах з рипучими ліжками, їм гідоту, відбиваюся від п'яних ковбоїв, а ти все годуєш мене обіцянками! «О, завтра ми розбагатіємо!», «Ми будемо найбагатшими людьми на світі!», «Та ми колись купимо весь цей Леобург!». Минуло пів року, Тео! Ти не зробив ні-чо-го! І поки що єдиний скарб, який я бачила, — це те, що в тебе у штанах!

Темно-карі очі Тео небезпечно зблиснули, погляд похолоднішав. Він підвівся з ліжка і розпростав плечі, однак Лейла й не думала відступати.

— Я дотримаюся обіцянки, — процідив він крізь зуби. — Щоб відновити колишні зв'язки і дізнатися, як тут справи, потрібен час. Але нагадаю: ти сама обрала цей шлях і повернулася до мене. Інакше могла б котитися до біса слідом за своїм білявим хлопчиком!

Дівчина презирливо скривилася. Яблонський так часто згадував свого двійника, що Лейлі іноді здавалося, ніби Федя не повернувся до рідної реальності, а подорожує з ними, як привид Гамлетового батька. Та дарма — Федя був розумніший за неї і тепер, либонь, пише книгу про війну та свої пригоди в чужому світі, а може, воліє забути минуле, як страшний сон. І вона мала б жити своє життя, поїхати до Англії, але обрала повернутися сюди, до цього вбогого ковбоя-аматора. Інакше, як тимчасовим божевільям, це пояснити неможливо, адже Лейла звикла обмірковувати плани на майбутнє й обирати варіант з максимальною вигодою. Утім, Тео тицьнув її носом у непривабливу правду: це таки був її вибір. Отже, їй усе й виправляти.

— Облиш його у спокої, — відмахнулася Лейла. — То я тебе пожаліла: за мною ще ніхто так жалюгідно не впадав. Але я можу повернутися до свого світу будь-якої миті, і ти ніколи більше мене не побачиш, Яблонський.

Тео посміхнувся, хитнувши головою.

— Лейло, ти, звісно, можеш повернутися, але тобі тут подобається. І ще: там нема і не буде мене. І ти *теж* ніколи більше мене не побачиш.

Іноді Лейла так скаженіла через це, що всередині аж тремтіло, адже ніхто не силував її тікати з ним на край світу, швентяти по тавернах і вислуховувати гидотні образи. Але якась сила щоразу розвертала її напівшляху, коли дівчина збиралася піти назавжди, і гнала до нього в кімнату, варто було Яблонському ось так, криво, посміхнутися. І так: чортів вилупок ніби

бачив її наскрізь. Цей дивний паралельний світ став Лейлиною домівкою, Тео — її рятівником, а після другого вигнання з Леобурга — ще й покаранням.

— Піду хильну. — Лейла натягла капелюшок, намагаючись не дивитися Яблонському в очі.

— Не варто привертати зайву увагу.

Його погляд ковзнув її обличчям і затримався на правій щіці. Авжеж, її вигнанський шрам — особлива прикмета! Лейла спалахнула.

— Не бачу сенсу ховатися. Хіба що десь тут є йолопи, яких ти колись обіграв у карти. Я не збираюся сидіти під замком через цей рубець, щоб мене, не дай Боже, не запам'ятали!

— Я мав на увазі, що гарна жінка без супутника в цій місцині викличе небажаний ажіотаж, — процідив Тео. — Але твій рубець справді впадає у вічі.

Терпець урвався. Лейла гордо розвернулася і пішла, наостанок грюкнувши дверима. У темній безвиході втішало одне: в цих краях варили таке страшне запаморочливе пійло на індіанських травах, що від однієї чарки світ автоматично гарнішав. Лейла спустилася дерев'яними сходами до загальної зали таверни — на щастя, у цей задушливий серпневий полудень тут не було жодного відвідувача. Господиня таверни терла шинквас брудною ганчіркою. Зі стіни на Лейлу скляними очима дивилася голова оленя з гіллястими рогами, а в кутку, виблискуючи мідними боками, булькотів котел, де, мабуть, і варили зілля. Біля шинкваса, наче перший відвідувач, стовбибив примітивний автоматон, що, певно, розносив замовлення для гостей. Тут, у Конфедерації Вайомінг-Юта, автоматони були скрізь — пленталися курними дорогами, замітали тераси салунів, розносили їжу, приймали платню на вході до закладів. На відміну від леобурзьких маніпуляторів, що виконували

багато складних маневрів, вайомінзькі бляшанки використовували здебільшого для найпримітивніших функцій.

Лейла присіла на хиткий табурет і запитально глипнула на жінку. Господиня таверни зміряла її недовірливим поглядом. Тільки тепер Лейла помітила, що замість кисті правої руки та мала механічний протез.

— Гм-м... мені, будь ласка... — не відводячи погляду від залізних пальців, що бадьоро ворушилися, почала дівчина. — Оце забула назву...

— До третьої ми подаємо лише пічу, — прохрипіла тітка, втупившись у неї лівим оком. Схоже, праве було скляне, і Лейла відзначила певну спорідненість з жінкою, прикривши долонею свій V-подібний рубець на всю щоку.

— От її мені й налейте.

Лейла кинула на стійку срібний долар — цього мало вистачити на цілий обід, — але жінка не ворухнулася, так само пильно спостерігаючи за нею. Дівчина глипнула у заповнене дзеркало, що прикрашало стіну за спиною шинкарки. Якщо не брати до уваги відмітини на щоці, вигляд Лейла мала буденний: чорнявка з утомленими темними очима, у світло-зеленій сукні й атласному капелюшку в тон.

— То ти з леобурзьких вигнанців? — Шинкарка спритно підхопила монету. — Таким — подвійна ціна!

Тілом Лейли пробігло недобре тремтіння.

— Звідки ви знаєте про вигнанців?

Жінка ворухнула пальцями, перекочуючи монету: почувся скрегіт і легке металеве клацання, ніби в зап'ястку рухалися металеві шестерні.

— Таку руку місцеві п'янички не зроблять, люба моя! Маю племінників у ваших краях! Розповідали, що вигнанці — виродки й нелюди, тож, будь певна, я все про ваше кодро знаю!

Лейла звикла до зневаги — спершу через вигнання, а потім через те, як вона вчинила зі своїми побратимами перед штурмом Леобурга російською армадою. Вона, звісно, не дозволила б себе принижувати якійсь вбогій шинкарці з Вайомінгу, утім, життя навчило її поводитися в незнайомому місці тихо, навіть коли сказано кортіло вихопити з корсета стилет й увіткнути його співрозмовниці в пельку. Лейла, закативши очі, покійно дістала другу монетку.

— Вигнанці — це люди, яким не пощастило. Вони допомогли Леобургу врятуватися у війну і давно повернулися до міста. А тепер налейте пічу, будь ласка.

Шинкарка дмухнула в запилену чарку, піднесла її до мідної труби, що вела до котла, і повернула вентиль. Гучно пирхнувши, у чарку потекла світло-зелена рідина. Жінка забрала гроші, недовірливо зиркнувши на Лейлу, і сунула під шинквас, а тоді відвернулася, натиснула кілька відполірованих від частого використання клавів на автоматичній касі та смикнула важіль. Утомлено заскрекотало залізо, і з машинки з'явився край продірявленої паперової стрічки. Жінка поклала чек під чарку й присунула її до Лейли. Ти диви, майже як у супермаркеті! Що ж, прощай, розуме, — привіт, зелена феє. Дівчина одним махом ковтнула запропоновану порцію, скривилася й вказала на чарку знову. Цієї миті в залі з'явилося двоє.

Одяг незнайомців був звичним для цих місць: потерті шкіряні штани й куртки, ширококрисі капелюхи, португелі з револьверами на стегнах, довгоносі ковбойські чоботи з підборами, щоб краще утримувати стремена. Один із чоловіків — коротконогий товстун — прискіпливо оглянув залу. Лейла відвернулася і прилаштувала стрічку капелюшка так, щоб хоч частково затулити шрам. Другий гість — довгий і худий — меланхолійно жував соломину, не звертаючи уваги ні на Лейлу, ні на шинкарку,

а тоді стомлено потер шию ребром долоні. Раптом щось у цьому чоловікові ввімкнуло в Лейліній голові сигнал тривоги. Минуще враження, тінь, підозра.

Щось із ним не так.

Господиня насупилася і відійшла від шинкваса, так і не наливши другу чарку. Лейла скосила очі на незнайомців.

— Хазяйко, у вас зупинився Джон Сміт. Нам би зустрітися! — ліниво розтягуючи склади, сказав довгань.

— Тут кожен другий Джон Сміт, усіх не згадаєш, — буркнула жінка. — Нема тут нікого, крім одного чужинця, то він уже точно не Сміт! Коли треба лишити звістку, маємо скриньку для постояльців.

— Та ні, красно дякую, краще вже вечора дочекатися, — гидливо всміхнувся коротун. — А пічу в цій дірі наливають?

Шинкарка гнівню блиснула здоровим оком.

— Зараз на голову її тобі виллю, дорогий містере! Ти спершу гроші дай.

— Гроші є. Наливай уже, тітко!

— Хіба провідник ваш дозволяє вам пити?

Чоловіки перезирнулися і розреготалися.

Провідник?

І тут Лейла зрозуміла.

У довготелесого на шиї, одразу під вухом, виднілося старе синювате татуювання «F. C.» — «Free Colorado», девіз Армії визволителів Колорадо, про яку їй нещодавно розповідав Тео. Ту Армію насилу можна було так назвати — радше це була секта імені Джеремаї Вілсона, якого й називали Провідником. Але так було кілька років тому, хтозна, як справи змінилися нині. До того ж незнайомця видавав не такий, як у Вайомінгу, го-вір — чоловік ковтав звуки в кінці фраз і вимовляв «л» майже так само м'яко, як мексиканці. Що-що, а живучи в Леобурзі,

славетному місті вчених, куди стікалися люди з усього світу, Лейлі доводилося дослухатися до вимови. Іноді точно визначити, з якої країни приїхала людина, можна було лише за акцентом. Тож вигнанка цілком могла довіряти власним вухам, а отже, ці двоє — гості з Колорадо, найбільш неспокійної і найбільш золотоносною території Конфедерації. Щодалі цікавіше!

Незнайомці зайняли найдавший столик, щось палко обговорюючи, і тільки-но господиня принесла їм чарки із зеленою рідиною, обидва замовкли, ніби боялися, що вона встигне вихопити з їхньої розмови щось зайве. Жінка повернулася до шинкваса, та цього разу каса відмовилася видати папірчик, і шинкарка гучно залаялася на механізм. Лейла тим часом зачудовано спостерігала, як колорадці з бурмотінням торкнулися чолом столу — певно, в молитві, а тоді залили в себе по чарці пічу. Затим чоловіки рушили до виходу.

Поки господиня порпалася в перфокартах автоматичної каси, Лейла непомітно вислизнула за чоловіками.

— Краще залишити йому звісточку, Гаррі, — розв'язуючи повіддя, мовив товстун. — Невідомо, чи існує цей Джон Сміт насправді.

— Я не здивувався б, якби замість цього Джона орудувала ціла банда, — прохрипів його супутник і харкнув у пилюку. — Пам'ятаєш пограбування потяга в Ларамі два роки тому? Як можна було повернути цю справу без жодного пострілу?! Це точно не одинак. Працювала банда, та ще й із військовими в змові — певне діло!

— А я чув, у нього замість ока приціл вмонтований отак-о. — Товстун обвів своє око пальцем.

Довготелесий замовк, старанно пережовуючи соломинку, його погляд ковзнув до виходу з таверни. Лейла притулилася до стіни.